

Formanden: Jeg huskede ikke, at Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds havde begæret Ordet først. Det er Folketingsmanden for Københavns 5te Valgkreds, der har Ordet.

Borgbjerg: Det er kun, for at alting kan gaa med Orden og Sømmelighed, som det sig hør og bør, at jeg ønsker Ordet efter min Tur. Jeg er for øvrigt i det heldige Tilfælde, ligesom det forekommer mig, at det ærede Medlem, som nu satte sig, (Alfred Christensen) var, at kunne slutte mig ganske til det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup). Ogsaa jeg mener, at Sagen om Retsreformen er gennemdebatteret her i Salen, og jeg vil tilføje, at Kravet om en Retsreform i den Skikkelse, den vil faa, naar den bliver ført tilbage til Folketingets Standpunkt, om ikke just i Enkelthederne saa i Grundprincipperne, er vokset ude i Befolkningen, og at hvert Aar, hver Maaned, kan man maaske sige, bringer ny Vidnesbyrd om, hvor nødvendigt det er at faa en Retsreform, og det en grundig Retsreform, gennemført. Jeg skal kun pege paa et af de allersidste Tilfælde, Forholdene nede i Kalundborg, den Arrestation, den Misbrug af Vare-tægtsarresten, der der har fundet Sted overfor en Borger, hvem hans Medborgere efter hans Løsladelse indbød til et Festmaaltid og derved viste, at han var en almindelig hædret Mand, hvem der ingen som helst Grund var til at sætte i Vare-tægtsarrest, da det paa ingen Maade kunde antages, at han vilde have unddraget sig Anklagen ved Flugt. Hvert Aar bringer saaledes ny Vidnesbyrd om, hvor nødvendigt det er, at vor Retspleje endelig kommer ind paa et moderne Grundlag af den Art, som man efterhaanden har faaet indført i alle civiliserede Stater. Derfor ønsker ogsaa jeg, at Sagen hurtigst muligt maa komme i Fællesudvalg, hvor den allerede har været to Gange før.

I Fjor var der ikke Tid nok til Sagens Behandling, fordi Tankerne vare optagne af andre Ting. I Aar vil der blive tilstrækkelig Tid, og jeg haaber, at Fællesudvalgets Behandling af Retsreformen maa blive optagen snarest muligt, og at Forhandlingen maa ende med et Resultat, der vil tilfredsstille Befolkningen. Jeg føjer til, at for dem, som aabent eller hemmeligt ville spænde Ben for denne Sag og forhindre dens Gennemførelse, vil der, hvis det skulde lykkes dem, komme en tung Regnskabets Dag, som ikke er saa langt borte.

Alfred Christensen: Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, som af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Sveistrup) er fremsat angaaende Behandlingsmaaden af den nærværende Sag. Men naar jeg nu atter beskæftiger mig med denne Sag, der i saa mange Aar har beskæftiget Tinget og mig som Medlem af det i sin Tid nedsatte Udvalg, er det med en vis vemodig Følelse, jeg kommer til at tænke paa den Stemning, der var her i Tinget, da vi den 18. December 1902 sendte Sagen for første Gang efter 50 Aars Forløb gennem alle tre Behandlinger fra Folketinget over til Landstinget. Da tillod jeg mig i et bevæget Øjeblik med Haab og Fortrøstning til Fremtiden at udtale nogle Ønsker, som ere blevne noterede op i Rigsdagstidende. Jeg ser, at jeg særlig har ønsket: „at der maatte blive givet dette Ministerium baade Held og Styrke, særlig Styrke, til hurtigt og uskadt at føre denne Retsplejereform gennem Danmarks Landsting“, og jeg ønskede, at den maatte komme: „til at staa som den første store Milepæl paa den Vej, ad hvilken i Fremtiden Danmarks Rigsdag og den fra det folkevalgte Ting udgaaede parlamentariske Regering vil have at vandre.“ Det Ønske, som jeg den Gang udtalte, vil jeg atter udtale, men det Haab, som jeg den Gang nærede, og efter den daværende Situation troede at have Lov til at nære, om en nær forestaaende Opfyldelse af alle gode Ønsker for denne Sag, har jeg ganske vist endnu, men det er ikke saa usvækket, saa stærkt som før, og Grunden dertil er, at jeg har paa Følelsen, at den Styrke, som jeg ønskede Ministeriet, og som jeg særlig ønskede Justitsministeren, til at gennemføre denne Sag i Landstinget, er bleven brugt paa en Sag, som ikke er værdig til at være Milepæl for et demokratisk Ministerium eller for en demokratisk Udvikling af vor Retspleje. Det Ønske, jeg nu skal udtale, er, at jeg maa tage Fejl i denne Sag, saa at der endnu maa være nogen Kraft tilbage hos Ministeren, og at vi nu maa have Lov til at haabe, at den maa blive anvendt bedre, end da vi saa Prygleloven som det første Stadium, et Stadium, der hverken var ønsket af mig eller af Retsreformens Venner.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Hvad enten man har et stort eller et lille Haab om Frugten af det Arbejde, der fremmes ved dette Forslags Behandling, ere alle enige om, at den eneste